

Titel: BREV TIL: Louis Hjelmslev FRA: August Western (1929-09-02)

Citation: "BREV TIL: Louis Hjelmslev FRA: August Western (1929-09-02)", i *Louis Hjelmslev og hans kreds*, s. 9. Onlineudgave fra Louis Hjelmslev og hans kreds:
https://tekster.kb.dk/catalog/lh-texts-kapsel_030-shoot-wacc-1992_0005_030_Western_0110_p9_bP8_TB00002/facsimile.pdf (tilgået 25. juli 2024)

Anvendt udgave: Louis Hjelmslev og hans kreds

Ophavsret: Materialet kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge det til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

sies på samme s. 100: La grammaire peut se passer du phonème également, et de gentes det på s. 211 vel å si at parmi les divers éléments linguistiques les sémantèmes et les morphèmes sont les seuls d'ordre grammatical. Dette må vel bety at de i en videnskabelig synkronisk grammatikk vilde stryke hele lydstem. Men da mange morfemer består av en eneste lyd, f.eks. flittels-endeelsen -s, -z i engelsk, kunde de vel ikke unngå å forklare forskjellen på disse to?

Kvad de sier om 'synchronique' og 'diachronique' kan jeg naturligvis i det store og hele gå inn på, om jeg som finner at de er for streng i den hensikt til synkronisk fremstilling. Når de i ledels s. 67 sier: le parler rigoureusement, les systèmes synchroniques ne s'expliquent pas par la diachronie, si comme det vel en på kvad man fortal endr forklaring. Når det på norsk talt helst sette sig tilbords, nemlig for å spise, men sette sig kan til bordet, f.eks. for å strive et brev, så kan man nok si at det ikke er nogen forklaring at prep. til i det gamle sprog styres genetisk, for man kunde jo da spørre: hvorfor helst det så ikke yngre til bordets? Her kan det være tilstrekkelig å henvise til den forskjellige betydning av de to uttrykk. Men hvis man spør hvorfor i vestnorske dialekter infinitivt snart ender på -a f.eks. vora, sitta, snart på -e, f.eks. ligge, drømme, så spørres jeg ikke at den synkroniske betydeling kan gi noget tilfredsstillende svar. For vi derimot diachronisk på seken, finner vi at -a er beholdt efter kort rotstavler (oldn. vora, sitta), men er blitt til -e efter lang (ligge, drømme). Og når de på s. 230-31 i forbindelse av child-children, ox-oxen ikke kan sette nogen annen synkronisk forklaring selv, den diachroniske en at man får mer sig med å constater que le phonème de sémantème child se combine avec le phonème de morphème -ren etc, så forekommer det mig at det er en forklaring av samme sort som da Shakespeare las Caesar gi for en betydning om ikke å møte i samtid de skjetningsvanger dog: The cause is in my will. I will not come. Og da denne cause her kunde oppfattes som en umiddelbar grille, så må jo også den som ingen annen forklaring får på flittet som children, oxen, oppfattes disse som off en grille av sproget. Og jeg begriper ikke at det kan kalles exagéré de désigner.